

ESTELADA MARESME - 10 de maig 2014 - Mataró

**EL MARESME VOL LA INDEPENDÈNCIA DE CATALUNYA
SÍ i SÍ
ENS HO PREGUNTIN O NO, LA VOLEM!
PERQUÈ ÉS EL NOSTRE DRET I LA NOSTRA VOLUNTAT**

assemblea.cat
MARESME

assemblea.cat
MATARÓ

1. Acte	3
2. Narració i Text Històric	5
3. Multimèdia	14
4. Agraïments	16

1. Acte

L'ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA, des de la Comarcal del Maresme, organitza una gran concentració el dia **10 de maig** al **Parc Central de Mataró**, a les **17 h**. El nostre objectiu es fer sentir una vegada més com n'estem de tips de l'assetjament i dels constants atacs que patim des de fa 300 anys. Farem sentir la nostra veu sota el lema:

EL MARESME VOL LA INDEPENDÈNCIA DE CATALUNYA

SÍ i SÍ

ENS HO PREGUNTIN O NO , LA VOLEM!

PERQUÈ ÉS EL NOSTRE DRET I LA NOSTRA VOLUNTAT

Volem aconseguir que 2.000 maresmencs i gent d'arreu omplin la pista del Parc Central de Mataró per coreografiar les diverses banderes que ens han representat al llarg de la nostra història.

La coreografia es realitza a la pista asfaltada del Parc Central (parc antic). Mitjançant el desplegament de paraigües de colors es mostren successivament la senyera, l'estelada blava i blanca, l'estelada groga i vermella i, per finalitzar, novament la senyera.

2. Narració i

Text Històric

NARRADOR/A:

Els orígens de la senyera es perden en les boires de la llegenda, al segle IX, quan el comte Guifré el Pilós, bon vassall de l'emperador francès Lluís el Pietós, va anar a ajudar-lo a defensar-se dels normands. Com agraïment, es diu que el sobirà li atorgà unes armes heràldiques que identifiquessin la seva terra. L'emperador, diu la llegenda, es mullà els dits en una ferida del comte i els passà de dalt a baix del seu escut daurat.

La veritat no és pas menys significativa que la llegenda. Trobem per primer cop les barres en el sepulcre d'Ermessenda del s. XI i en documents del segle XII. Aquest emblema, que inicialment està lligat a la família dels comtes-reis del Casal de Barcelona, s'anirà convertint en el símbol del país i serà comú a tots els territoris tant al Principat de Catalunya com als Regnes d'Aragó, València i Mallorca i també a Sardenya, Sicília, Nàpols, Còrsega... Algun historiador ha escrit que els peixos de banda i banda del Mediterrani portaven la senyera gravada a la cua.

La senyera més antiga que es conserva, l'anomenat Penó de la Conquesta, és del segle XIII i es troba a l'Arxiu Municipal de València. És el senyal hissat pels andalusins per indicar la seva rendició a Jaume I.

I ara recordem les paraules de Jaume I davant les portes de Múrcia abans de conquerir-la i apliquem-les al moment present:

VEU 1 (home):

Catalans! Cavallers de Catalunya! Que d'això que avui, aquí farem, se'n servi bona memòria!

NARRADOR/A:

Als segles XVI i XVII els reis de la Corona espanyola, que també eren comtes de Barcelona, abandonen el Principat per instal·lar-se en un poblet del centre de l'altiplà castellà anomenat Madrid. El comte de Barcelona no hi era, però havia deixat el seu símbol, la senyera. La senyera sense rei era més propera i potser va ser llavors que els catalans se la començaren a estimar com un símbol, el més important del seu petit país.

Aquest amor esdevindrà especialment intens a partir de la derrota de 1714 i de la posterior persecució de la nostra identitat.

Són aquells temps que esmenta Jacint Verdaguer al seu poema quan, entre somnis, sent parlar "les dues muntanyes capitals de nostra terra".

Deia Puigmal:

VEU 2 (dona?):

-Amic Montseny, no et sembla
que minva la nissaga catalana?

.....
Avui pertot arreu se veuen runes,
sols lo vent interromp l'etern silenci

.....
NARRADOR/A:

Lo vell Montseny respon-li,

EU 1:

-No minva, no,
sols minven, ai! sa fe i sa força hercúlea:
la gent qui davallà d'aqueixes cimes
ara s'engolfa en la ciutat ja plena,

.....
NARRADOR/A:

Puigmal diu amb veu aspra:

VEU 2:

-Si no minva,
doncs què s'és fet lo regne de don Jaume?
doncs què s'és fet lo Rosselló granívol?
què la Cerdanya en dues migpartida?
Què es féu la voladúria de ses glòries,
i què es faran ses lleis i son llenguatge?
Roures que tenen ja en la vella soca
la feixuga destrala del centralisme?
Oh, Déu! la raça catalana és morta!

NARRADOR/A:

Montseny respon:

VEU 1:

-Què dius? mai fou tan viva,
però ses mans no branden ja lo glavi
sedent de sang, ni l'homicida llança,
sinó les eines del treball feixugues,
lo timó de la nau i el de la rella.

----Intro musical per al desplegament de la ESTELADA BLAVA----

NARRADOR/A:

Passen els anys i...

Per entendre el naixement de l'estelada, hem d'anar-nos-en a l'illa de Cuba. Després de la seva independència d'Espanya, el 1898 hi segueixen vivint grups d'activistes catalans actius, organitzats i estretament vinculats amb independentistes del principat que actuen dins la Unió Catalanista. En una de les seves publicacions periòdiques, que promou, des de l'illa, l'independentisme català, hi apareix per primer cop un estel.

Però és l'any 1908 quan la policia requisa a Barcelona allò que consideren un "estrany símbol", un triangle blau amb un estel de cinc puntes blanc. Oficialment es diu que és l'emblema d'un "complot separatista – terrorista". Els responsables són empresonats.

Aquest any 1908 és considerat per la majoria d'estudiosos com l'any del naixement de l'estelada. No gaire més tard, Vicenç Albert Ballester, veí d'El Masnou, va divulgar la bandera com la coneixem ara, especialment en una campanya diplomàtica que va activar arreu del món per fer patent la lluita per la llibertat de Catalunya.

Ell n'explicava així el significat:

VEU (home):

"... a les seculars barres catalanes hi hem afegit el triangle blau amb l'estel blanc centrat, que simbolitza la plena independència en l'ample cel de la humanitat"

NARRADOR/A:

El disseny de l'estelada, fet per Ballester, s'inspirà en la bandera cubana. Des d'aleshores l'estelada fou concebuda com una bandera provisional de lluita fins a l'assoliment de la independència.

A partir d'aquí, la trobem en diverses ocasions i circumstàncies. La llueixen els voluntaris catalans a la 1a Guerra Mundial, molts casals catalans d'Amèrica adopten la senyera amb l'estel com a estendard. També serà la bandera d'Estat Català, partit independentista creat per Francesc Macià, que la portarà sempre durant el seu exili en època de la dictadura de Primo de Rivera. Així mateix l'arborarà quan intenta la invasió de Catalunya per Prats de Molló amb un grup de voluntaris als quals deia aquestes paraules tan plenes de significat avui:

VEU 1:

Dos segles d'esclavatge, d'humiliació i d'oprobri, no han pogut matar la veu de la nostra ànima. Han pogut sotmetre els nostres cossos per la força de les armes i arrabassar-nos així les nostres llibertats. Ens han pogut fer baixar el cap sota el seu jou, però no hem oblidat mai la veu interior de la nostra rebel·lió. Es aquesta mateixa veu la que esdevé avui el nostre crit de llibertat.

Hem perdut el nostre sentiment de catalans? ...

No teníem una senyera immaculada? No posseïm una llengua característica i ben nostra? No teníem les nostres festes, els nostres costums i tradicions seculars? No tenim una gloriosa història? No posseïm una cultura i un avenç social que era... un exemple per al món? No teníem una consciència i una voluntat rebels?

On és, doncs, tot això? Només ens resta la llengua i encara arrencada grollerament dels llavis del nostres fills a l'escola i gairebé arrencada per vergonya, fins dels nostres llavis. Tota la resta, per noble i sagrat que fos, ha estat proscrit i ben sovint trepitjat per governants, dictadors i reis que corrompen tot el que toquen.

...

L'estel solitari de la nostra bandera no vol pas significar que ens volem aïllar dels altres que, com nosaltres mateixos, sofreixen una opressió semblant. La nostra bandera no ens separa de ningú que tingui un esperit lliure i en els seus plecs no s'amaga cap idea d'imperialisme ni de conquesta. La nostra aspiració és entrar, una vegada lliures, en el concert dels pobles civilitzats per treballar, amb el nostre jove esforç, per un ideal de pau internacional, per la llibertat de tots els homes i de tots els pobles i per la justícia.

Per la llibertat de Catalunya i el dret a governar-nos nosaltres mateixos!

Per la cultura dels catalans!

Per la dignitat i millorament de vida ...!

Ara és l'hora, catalans!

Via fora, catalans!

NARRADOR/A:

El 6 d'octubre del 1934, en plena Segona República, el president Lluís Companys declarava l'Estat Català.

Aquell dia, l'estelada s'enlairà a molts ajuntaments responent a la proclamació feta pel president. Amb la desfeta republicana del 1939 les quatre barres reprengueren un cop més el camí de França.

----Intro musical per al desplegament de la ESTELADA GROGA----

NARRADOR/A:

Milers d'exterminats, desenes de milers de jutjats i empresonats, centenars de milers d'exiliats i el magnicidi del president Companys l'any 1940... L'última dictadura culminà així l'esclafada de tot un poble.

Vingueren els anys de la immigració forta: murcians, andalusos, extremenys i gent de tot l'estat empenien el camí que abans havien fet persones d'altres indrets.

Fa 50 anys Francesc Candel ho explicava així:

VEU 2:

Algunos llegaban en caravanas. Otros venían andando. Otros llegaban solos, con su maleta de cuando hicieron el servicio militar. Unas veces es el hombre ya casado, que decide marchar él primero, a ver que tal pintan las cosas, para llamar a la familia después, si todo va bien. Otras veces es el hijo mozo que ya no aguanta la miseria y deja a los viejos a los que irá a buscar más tarde, si va. O la chica que vino a servir y llamó a los suyos. O la familia entera que se lió la manta a la cabeza.

¿Quién no ha visto estas patéticas familias, en los andenes de las estaciones, las mujeres de negro, ellos de pana, cargados de críos, sentados sobre las maletas y los bultos, esperando algo, esperando a alguien?

Son esta gente humilde “los otros catalanes”. Nada le quitan a Catalunya. La riegan con su sudor. Esto es engrandecerla. La tierra es para labrarla, para construir, para edificar en ella. Ellos lo hacen. Los trabajos más rudos son para ellos...

Son peones, no alfiles.

NARRADOR/A:

Després d'uns anys molt durs, a la dècada dels seixanta els moviments obrer i estudiantil prenen vivesa i els partits socialistes i comunistes reprenen la seva força. L'any 1968 l'independentisme organitza la seva branca marxista en sintonia amb els moviments de descolonització mundials. D'una escissió de l'històric Front Nacional de Catalunya neix el Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN) que redissenya l'estelada. Canvia el triangle blau pel groc i l'estel esdevé roig. La bandera passava a tenir un doble significat: Independència i Socialisme.

De la mateixa manera està canviant el país. Candel ho explicava així:

VEU 2:

Días atrás estuve en la “ciudad satélite” de San Ildefonso donde unos amigos míos tienen una academia. Pregunté al profesor de una de las aulas cuántos niños catalanes tenía. El maestro, que comprendió mi pregunta, o al menos por donde iba, me contestó: “Dos, máxime tres”. Pero ya más de la mitad de los niños, atentos a la pregunta, habían levantado la mano y exclamado: “Señor maestro, yo también soy catalán”. Y yo les dije: “Sí, es verdad que lo sois”...

Aquellos niños acababan de darnos una gran lección: Estos hijos de “no” catalanes han echado raíces en esta tierra “no” de sus mayores. Arraigaran para siempre en ella, absorben su sabia y dejarán su semilla. Forzosamente tienen que amarla.

....

Puede suceder que en el curso de las dos venideras generaciones la catalanidad pase a manos de esos “otros catalanes”. De esta tierra fuerte, noble y renovadora que es Cataluña dimana una sabia tremenda de libertad y, al mismo tiempo, una formidable atracción que se convierte en apego hacia ella. Estos otros catalanes, amamantados por el país, serán llamados a una curiosa tarea: la revalorización de la novísima Cataluña.

Y Cataluña se habrá salvado una vez más

NARRADOR/A:

I així arribem als nostres dies. Avui tots els sectors de l'independentisme usen l'estelada d'un color o d'un altre. Des de la seva aparició, el que sempre ha quedat clar és que la bandera no és propietat de ningú, és un símbol popular i vigent perquè l'objectiu pel qual va ser creat encara no l'hem pogut assolir.

----Intro musical per al desplegament de la SENYERA-II----

VEU 1:

No tinguis por!

VEU 2:

No tinguem por!

VEU 3 (la mateixa que el narrador):

Convençuts de no tenir cap por, nosaltres, és a dir:

naltrus,

VEU 1:

noltrus,

VEU 2:

natres,

VEU 3:

natros,

VEU 1:

mosatros,

VEU 2:

nosaltros,

VEU 3:

nosatres,

VEU 1:

nosatros,

VEU 2:

moatros,

VEU 3:

naltres,

VEU 1:

nantres,

VEU 2:

nantros,

VEU 3:

i també, *NOSOTROS,*

venim del nord,

venim del sud,

de terra endins,

de mar enllà.

VEU 1:

I no creiem en les fronteres
si darrera hi ha un company
amb les seves mans esteses
a un pervindre alliberat.

VEU 2:

I no ens mena cap bandera
que no es digui llibertat,

la llibertat de vida plena
que és la llibertat dels meus companys...

VEU 3:

Seran inútils les cadenes
d'un poder sempre esclavitzant,
que és la vida mateixa
que ens obliga a cada pas.
I caminem per poder ser
i volem ser per caminar..
I volem anar més lluny,
hem d'anar més lluny!

VEU 1:

Més lluny dels arbres caiguts que ara ens empresonen,

VEU 2:

Més lluny de l'avui que ara ens encadena.

VEU 3:

Més lluny del demà que ara ja s'acosta.

Catalans! Ciutadans de Catalunya! Que d'això que avui, aquí estem fent,
Se'n servirà bona memòria !

Hi arribarem i Catalunya serà plena!

Visca Catalunya!....

3. Multimèdia

- **Vídeo:**

Youtube: <http://youtu.be/a4VFKqpbmS0>

Vidmeo: <http://vimeo.com/96992717>

Autor: basilicostudio

- **Música:** “Al Veure despuntar”

iTunes: <https://itunes.apple.com/es/album/al-veure-despuntar/id881538552?i=881538619&l=ca>

Spotify: <https://play.spotify.com/album/1TjqZMeNegGssYVK6vqe0r>

Autor: Gerard Alís

- **Fotografies:** <https://www.flickr.com/photos/ancmataro/collections/72157644340513465/>

Autors: Adrià Triquell (ANC Mataró) , Marga Cruz (ANC Maresme)

- **Recursos** (banners, pòsters, material gràfic divers):

<https://www.dropbox.com/sh/pyd2elkk91blv23/AACJs3zrb-WLnsEb0YhHpgyba>

Autor: Adrià Triquell, Xavier Comella (ANC Mataró)

4. Agraïments

Organització: **Assemblea Nacional Catalana – Comarcal del Maresme - Territorial Mataró**

Coordinació: **Carme Rigola**

Amb la col·laboració de:

Producció musical:

Gerard Alis

Actors:

Toni Albà

Txè Arana

Ramon Rojas

Bea Minguez

Cor **El Poble que canta**, direcció: **Jordi Llobet**

Cap d'escenari: **Anna Verdaguer**

El·laborat amb l'assessorament dels Historiadors :

Oriol Falguera

Francesc Forn

Joaquim Graupera

Adaptació dramàtica d'**Eduard Serra**.

... I prop d'un centenar de voluntaris d'**ANC Mataró**.